

Ronde van Antwerpen 2010

12 juni 2010

Ik liet mijn neus nog eens in de club zien en Ferre hield me aan mijn schrijfsels in 2009 om in 2010 de ronde van Antwerpen te varen. Ik kon niet rap genoeg een uitvlucht bedenken dus stemde ik maar in.

Hij stelde zelfs voor om met een tweezit te varen. Niet dat Ferre een tweezit heeft, maar eens dat afgesproken zou het voor mij natuurlijk nog moeilijker zijn om achteraf terug te krabbelen. De filou.

Met mijn geweldige vaarconditie kroop ik nog eens rap in mijn Matchke om wat kilometerkes te malen. Het ging nog slechter dan de vorige keer. Nu spande dat bootje zelfs aan mijn benen en er uit kruipen eindigde weer met een kramp in mijn arm. Ik heb vroeger zoveel plezier beleefd aan dat bootje, maar nu ik vrees dat het tussen ons niet meer goed gaat komen.

Niet met de Match dus.

Ik had juist een nieuw ww-bootje gekocht dat eigenlijk ongelooflijk comfortabel zit.

Maar alleen al het idee om met zo'n badkuipeke van 2,50 m de ronde van Antwerpen te varen is op zich al totaal krankjorum. Om zelfmoord te plegen zijn er manieren die sneller en minder pijnlijk zijn. Niet met het ww-bootje dus.

Dan heb ik nog een eskimo, maar dat is een lamme loebas. Als ik daarmee vaar kan ik na 15 km niet meer volgen. Dat is wel een geweldige kampeerbak die volgeladen met tent en andere rommel eigenlijk beter vaart dan leeg. Dus zo zou het ook kunnen en als is dan moe ben zet ik gewoon mijn tentje langs de kant. Dat gaat de Ferre nooit goedvinden. Niet met de eskimo dus. Mijn voorraad kajaks is daarmee uitgeput maar mijn vader heeft nog een Isère.

Die zal ik wel in bruikleen krijgen. Zoniet, steel ik hem gewoon.

12 juni, de dag voor de verkiezingen, was het zover. Het weer was ongeveer ideaal : niet te veel wind, geen regen, niet te warm niet te koud en het vertrek in AKKC was om 9.15u.

Dat maakte dat we ook niet midden in de nacht moesten opstaan. Met Ferre, Willy en Guido vertrokken we in Oelegem richting Antwerpen, met volle moed en in onze boot een drankje, een knabbel en – verplicht – een zwemvest en een sleeplijntje.

Het was al tegen de middag als we in de dokken aankwamen en aan de overdraag een bekertje soep kregen. (er zaten begot geen ballekes in, de gierigaards).

Aan de overkant van de weg was het het klassieke gesukkel om heelhuids en in zo min mogelijk beslijkte toestand het water te bereiken en in uw boot te geraken.

De PUV (*) was al van de partij. De laatste tijd kijk ik regelmatig op www.mil.be waar verkoop van oud legermateriaal wordt aangekondigd. O wee als ik daar een tweedehands schiettuig kan kopen waarmee ik de politieboot van het Scheld kan knallen. Hij gaat eraf.

Maar eerlijk is eerlijk, als ze hun werk goed doen zeg ik het ook. Ze hebben heel secuur het verkeer geregeld. Eerst moesten wij wachten zodat zes onzichtbare schepen konden passeren, daarna lieten zij drie onzichtbare schepen stoppen zodat wij konden overvaren.

Dat moest dan wel in groep en zo snel mogelijk want ge weet maar nooit dat er een vierde onzichtbaar schip aankwam dat niet zou kunnen stoppen. Een accident is rap gebeurd.

(*) Politie Uw Vriend

Aan de overkant waaierde de bende uit elkaar. Van Ferre, die niet meer te houden was, zag ik alleen de rug nog. Jan Senten en Willy vaarden links van mij bijna in het midden van 't Scheld. Was dat om de politie te testen? Er waren nog enkelen achter mij.

Aan Burcht begon het.

Eigenlijk voelde ik mij 's morgens geen honderd procent, maar op het Albertkanaal was alles nog goed verlopen. Nu kwam de koppijn opzetten. Zonder dat er ogenschijnlijk iets aan mijn peddelslag veranderde zag ik Jan en Willy zo wegvaren en staken de achterblijvers mij stillekes voorbij. Aan de Kallebeekveer lag ik al ver achter en voelde me één en al ellendig. Was er geen stroming geweest, ik was waarschijnlijk geen meter vooruit gekomen. En Niel was zeker nog een uur ver.

Aan Hemiksem lag ik al minstens een kilometer achter de laatste ploeg waarvan ik in de verte nog slechts de rode stipjes zag toen de politieboot naar mij kwam toe gevaren. Ze vroegen vriendelijk of alles in orde was en of het nog ging.

Wat moest ik zeggen? "Nee, ik ben aan het sterven?"

Wie weet wat voor een reddingsoperatie die zouden opstarten? Of diende daar dat verplicht sleeplijntje voor en moest ik dat gewoon aanreiken zodat ze mij konden trekken?

"Alles OK, ik kom er wel" riep ik terug. "Vandaag" liet ik er af want daar was ik nog niet zo zeker van.

"Vroooaam" zei de vliegboot en weg waren ze.

Ik beloof plechtig dat ik geen kwaad woord meer zal schrijven over de rivierpolitie (tenzij ze het uitlokken en het niet anders kan natuurlijk).

De schelde oversteken, de Rupel in, het bleef duren. Uiteindelijk kwam ik in Niel aan, zeker twintig minuten na Jan Senten. Als ge weet dat die gemakkelijk het hoofdpersonage zou kunnen zijn in de roman "de boot der traagheid" moet er verder geen uitleg bij zeker.

Mijn voorspelling van 2009 kwam (spijtig genoeg) uit. Ze droegen mijn boot voor mij naar boven. Ik was blij dat ik er uit was en dat ik naar huis en in mijn bed kon.

Willy en Ferre zijn verder gegaan. Die ouw knakken hebben de ronde al fluitend uitgevaren. Die zijn in Oelegem aangekomen al zingend : " drie kleine negers ".

De ronde was mijn derde kano/kajaktocht in 2010 en het was de derde keer op rij dat het een fiasco werd. Is dat een teken? Zal ik eens naar een opendeurdag van een petanqueclub gaan? Of gewoon denken " volhouden Gi, volhouden, het zal wel terug lukken"? Ik twijfel nog.

Maar!

Ik ben niet voor niets lid van de club der positivo's.

Na jaren zal mijn naam toch nog eens op de kilometerlijst staan.

Yes!

't Zal wel helemaal van onder zijn maar dat speelt geen rol : lijstduwers moeten er ook zijn.

Jippie Jee!

Nonkel Gi